

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Cob/77/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1716201705
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Šiffalovičová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1716201705.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Šiffalovičovej a členiek senátu JUDr. Eleny Kúšovej a JUDr. Tatiany Pastierikovej v právnej veci žalobcu: LITA, autorská spoločnosť, Mozartova 9, 810 01 Bratislava - Staré Mesto, IČO: 00 420 166, právne zastúpená advokátkou JUDr. Dagmar Kubovičovou, Nám. Biely kríž 3, 831 02 Bratislava, proti žalovanému: VÍNO MATYŠÁK, s.r.o., Holubyho 85, 902 01 Pezinok, IČO: 35 836 113, právne zastúpený PETKOV & Co s. r. o., Šoltésovej 14, 811 08 Bratislava, IČO: 50 430 742, o zaplatenie 1.820,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Pezinok č.k. 34Cb/23/2016-245 zo dňa 03.07.2017, takto

rozhodol:

- I. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Pezinok, č.k. 34Cb/23/2016-245 zo dňa 03.07.2017 v napadutej časti IV. a V. výroku **p o t v r d z u j e .**
- II. Žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.
- III. Krajský súd v Bratislave návrh žalovaného zo dňa 17.08.2017 na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. c) CSP **z a m i e t a .**

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom, prvým až tretím výrokom, návrh žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a), b), c) CSP zamietol, štvrtým výrokom žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.820,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.820,- eur od 14.03.2016 do zaplatenia. Piatym výrokom súd priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa domáhal zaplatenia uvedenej sumy z titulu bezdôvodného obohatenia za neoprávnené používanie diel za obdobie od 01.01.2015 do 31.12.2015, a to v súlade so sadzobníkom žalobcu, pričom obvyklú licenčnú odmenu za rok pri používaní 35 zvukovoobrazových zariadení žalobca vyčíslil sumou 910,- eur, vzhľadom na čo bezdôvodné obohatenie v súlade s ust. § 56 ods. 1 písm. g) autorského zákona vo výške dvojnásobku odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach, predstavuje sumu 1.820,-eur.
2. Žalobu odôvodnil tým, že ako organizácia kolektívnej správy v zmysle zák. č. 618/2003 Z.z. vykonáva kolektívnu správu aj na použitie diel ním zastúpených autorov prostredníctvom ďalšieho verejného prenosu vysielania prostredníctvom technických zariadení. Ide predovšetkým o použitie diel prostredníctvom zvukovoobrazových alebo zvukových zariadení, ktoré sú umiestnené v izbách a iných priestoroch ubytovacích zariadení. Na použitie predmetov ochrany verejným prenosom, ku ktorým spravuje práva žalobca, uzatvára žalobca s prevádzkovateľmi daných zariadení hromadné

licenčné zmluvy, pričom základom na určenie licenčnej odmeny je sadzobník žalobcu. Žalobca mal za to, že žalovaný v ním prevádzkovanom zariadení používal v roku 2015 predmety ochrany spravované žalobcom, a to prostredníctvom tzv. ďalšieho verejného prenosu vysielania (retransmisie) prostredníctvom technických zariadení. Z webovej stránky žalovaného, ako i ďalších voľne dostupných zdrojov mal žalobca vedomosť o tom, že v zariadení prevádzkovanom žalovaným dochádza k verejnému prenosu prostredníctvom 35 zvukovoobrazových zariadení v izbách ubytovacieho zariadenia C. O.. V danom prípade sa vyžadoval súhlas žalobcu vo forme hromadnej licenčnej zmluvy. Hoci uzavretie takejto zmluvy žalovanému navrhol, žalovaný k uzavretiu hromadnej licenčnej zmluvy nepristúpil. Žalovaný v konaní namietal nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, tiež poukazoval na to, že žalobca nepreukázal, že by na strane žalovaného vôbec v rozhodujúcom období mohlo dôjsť, tobôž nie, že by došlo k realizácii ďalšieho verejného prenosu vysielania a už vôbec nie k verejnému prenosu tých diel, vo vzťahu ku ktorým vykonáva správu práve žalobca. Žalovaný konštatoval, že žalobca oprávnenosť žaloby opiera len o žiadnym dôkazným prostriedkom nepodložené tvrdenie o existencii 35 ks televíznych prijímačov nachádzajúcich sa v izbách ubytovacieho zariadenia, bez ďalšieho.

3. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žaloba voči žalovanému je dôvodná. Poukázal na to, že zákon č. 185/2015 Z.z., ktorý s účinnosťou od 01.01.2016 zrušil zák. č. 618/2003 Z.z. (AZ) v ustanovení § 190 ods. 1 odkazuje na použitie AZ čo sa týka vzniku právnych vzťahov vzniknutých pred 01.01.2016, resp. nárokov z nich vyplývajúcich, ako aj práv zo zodpovednosti za porušenie záväzkov z nich vyplývajúcich. Keďže predmetom konania sú nároky za rok 2015, súd aplikoval na daný prípad ustanovenia AZ. Ako vyplýva z ust. § 78 ods. 5 v spojení s ust. § 79 ods. 1 AZ, kolektívnu správu práv môže vykonávať jedine organizácia kolektívnej správy, ktorá je právnickou osobou, a ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s námietkou žalovaného, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby. Z dôkazov predložených žalobcom bolo jednoznačne preukázané, že žalobca je takouto osobou, nakoľko Ministerstvo kultúry SR mu udelilo oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv č. 2/2004 pod č.k. MK-663-2010-70/6165 zo dňa 11.05.2010, a to okrem iného v odbore káblová retransmisia, a aj na dobrovoľnú kolektívnu správu podľa AZ v odbore verejný prenos literárneho, dramatického, hudobnodramatického, choreografického, audiovizuálneho, fotografického diela, diela výtvarného umenia, architektonického diela a diela úžitkového umenia prevedením akýmkoľvek technickými prostriedkami. Žalobca ako organizácia kolektívnej správy je teda aktívne vecne legitimovaný subjektom na podanie žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia vzhľadom na ust. § 81 ods. 1 písm. i) AZ, pričom takáto povinnosť mu vyplýva priamo zo zákona. V konaní nebolo sporné, že žalovaný za obdobie od 01.01.2015 do 31.12.2015 nemal so žalobcom uzavretú hromadnú licenčnú zmluvu, ani so ZHR SR tzv. kolektívnu licenčnú zmluvu, ktorá by ho oprávňovala k použitiu diel, ku ktorým žalobca ako organizácia kolektívnej správy spravuje práva.

4. Ďalej uviedol, že z obsahu predložených listinných dôkazov vyplynulo, že žalobca mal snahu uzavrieť so žalovaným hromadnú licenčnú zmluvu, resp. so Zväzom hotelov a reštaurácií SR (ďalej len ZHR SR), ktorých členom je aj žalovaný, kolektívnu licenčnú zmluvu, avšak zo strany žalovaného a ani ZHR SR k uzavretiu zmlúv nedošlo, nakoľko žalovaný a ZHR SR mali za to, že licenčné poplatky žalobcu sú neprimerane vysoké. Konajúci súd v tejto súvislosti poukázal na to, že poplatky za výkon správy vyplývajú zo sadzobníka žalobcu a vzťahujú sa na všetkých používateľov predmetov ochrany. Z tohto dôvodu nie je možné dospieť k záveru, že poplatky, ktoré boli v sadzobníku schválené a sú rešpektované ostatnými používateľmi, sú pre žalovaného neprijateľné. Tejto skutočnosti nasvedčuje aj fakt, že so žalobcom uzavrelo hromadné licenčné zmluvy 218 subjektov. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na to, že uzavretie hromadnej licenčnej zmluvy je predpokladom pre využívanie diel prostredníctvom verejného prenosu. Podstatou udelenej licencie je právo a nie povinnosť používať predmety ochrany. Nakoľko sám žalovaný prostredníctvom webovej stránky za obdobie roka 2015 deklaroval, že vo svojom zariadení má 35 izieb vybavených satelitnou TV, súd mal za to, že žalovaný bol v tomto prípade používateľom predmetov ochrany práv, ktorých správu vykonáva žalobca. Súd sa nestotožnil s námietkami žalovaného, že je v konaní potrebné preukázať funkčnosť televíznych prijímačov a reálne uskutočnenie verejného prenosu konkrétnych diel konkrétnych autorov. Takéto námietky popierajú samotný zmysel a účel právnej úpravy ochrany majetkových práv prostredníctvom organizácií kolektívnej správy. Súd v tejto súvislosti poukázal aj na právny názor Ústavného súdu ČR vyslovený v rozhodnutí č. II.ÚS 2186/2014 v bode 32, kde výslovne uviedol, že predmety ochrany a ani konkrétnych autorov nie je potrebné špecifikovať.

5. Súd prvej inštancie mal za to, že žalobca pri určení výšky bezdôvodného obohatenia správne vychádzal z verejne známych údajov o počte prijímačov, ktoré zverejnil sám žalovaný. Je nelogické, že by žalovaný zverejňoval tieto informácie vo vzťahu k nefunkčným zariadeniam, ktoré nie sú schopné zabezpečiť verejný prenos. Pokiaľ by takéto verejné vyhlásenia žalovaného nemali byť podľa jeho tvrdenia pravdivé, dôkazné bremeno o ich nepravdivosti by zaťažovalo žalovaného, a nie žalobcu. Pokiaľ žalovaný namietal, že žalobca nevykonával u neho nikdy fyzickú kontrolu za účelom zistenia počtu zariadení, súd uviedol, že vykonanie kontroly nie je podmienkou priznania nároku podľa § 56 ods. 1 písm. g) AZ. Súd prvej inštancie bol zároveň toho názoru, že žalovaný si je vedomý povinnosti uzavrieť hromadnú, príp. kolektívnu licenčnú zmluvu za účelom získania súhlasu s používaním diel so žalobcom, čo nesporne vyplýva zo vzájomných rokování. K námietke žalovaného, že žalobca nepredložil zoznam autorov, ktorých zastupuje a zoznam diel, ku ktorým vykonáva kolektívnu správu práv, poukázal na to, že podľa § 84 ods. 1 AZ dôkazné bremeno ohľadne vylúčenia kolektívnej správy práv spočíva na používateľovi, preto sa tieto námietky javia ako účelové. Napriek tomu žalobca doložil do spisu zoznam autorov, ktorých zastupuje, vrátane zoznamu partnerských organizácií kolektívnej správy s recipročným zastupovaním. Konajúci súd mal tiež za preukázané, že žalobca rovnako ako ostatné organizácie kolektívnej správy (napr. SOZA a SLOVGRAM) zverejňuje zoznamy aj na svojej webovej stránke. Z vyjadrenia žalovaného mal súd preukázané, že tento uzatvoril zmluvu s inými organizáciami kolektívnej správy na používanie predmetov ochrany verejným prenosom (napr. SLOVGRAM). Súd mal za to, že by bolo technicky nemožné, aby žalovaný pri verejnom prenose TV vysielaní vylúčil z prenosu a nepoužíval predmety ochrany, ktoré kolektívne spravuje žalobca, pričom by používal len predmety ochrany tých organizácií kolektívnej správy práv, s ktorými mal uzatvorenú zmluvu, teda aby prostredníctvom verejného prenosu realizovaného prostredníctvom satelitných TV zariadení používal len diela hudobné, resp. len výkony výkonných umelcov.

6. Konajúci súd dodal, že napriek tomu, že žalovaný ani ZHR SR nemajú udelený súhlas na používanie diel, žalovaný má v izbách prevádzkovaného ubytovacieho zariadenia televízne prijímače so satelitnou TV, z čoho je zrejmé, že svojim hosťom umožňuje prístup k predmetom ochrany, ktorých ochranu zabezpečuje žalobca, a to s plným vedomím, že tak koná neoprávnené, bez platne uzavretej licenčnej zmluvy. Na základe uvedeného je žalovaný ako používateľ predmetov ochrany povinný zaplatiť žalobcovi ako organizácii kolektívnej správy práv podľa § 56 ods. 1 písm. g) AZ sumu rovnajúcu sa dvojnásobku odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. V konaní bolo preukázané, že žalobca uzavrel s 218 subjektmi hromadné licenčné zmluvy na rok 2015, pričom odmena bola stanovená v zmysle platného sadzobníka žalobcu pre rok 2015. Vychádzajúc z pojmu "obvyklý" = zvyčajný, bežný, je za obvyklú odmenu podľa názoru súdu potrebné považovať odmenu stanovenú sadzobníkom žalobcu. Aj podľa ustálenej súdnej praxe (napr. rozsudky NS ČR, sp. zn. 30Cdo/1759/2011 zo dňa 21.12.2012 alebo 30Cdo/2715/2015 zo dňa 27.01.2016) možno sadzobníku organizácie kolektívnej správy v zásade prisúdiť hodnotu meradla výšky obvyklej odmeny. Podľa sadzobníka platného pre rok 2015 bola ročná odmena za jedno zvukovoobrazové zariadenie v hoteli kategórie 3* vo výške 26,- eur, čo pri počte 35 izieb vybavených satelitnou TV predstavuje obvyklú odmenu v celkovej výške 910,- eur za rok. Výška žalovanej sumy je v zmysle § 56 ods. 1 písm. g) AZ určená ako dvojnásobok obvyklej odmeny, teda sumou 1.820,- eur (26x35x2).

7. Na záver odôvodnil rozhodnutie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a), b), c) CSP a rozhodol o nároku na náhradu trov konania podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 CSP.

8. Proti tomuto rozsudku v časti IV. a V. výroku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V konaní podľa neho nebola preukázaná aktívna vecná legitímácia žalobcu tak, ako ju predpokladá ust. § 56 ods. 1 písm. g) zák. 618/2003 Z.z.. Nebolo totiž preukázané, že by došlo k neoprávnenému použitiu (verejnému prenosu) práve tých diel, ku ktorým na základe dohody a v dohodnutom rozsahu vykonáva práva autorov audiovizuálnych diel žalobca. V konaní tiež nebolo podľa žalovaného preukázané, že by vykonával verejný prenos, a to najmä v tom zmysle, či je početnosť neurčitej verejnosti v prevádzke žalovaného väčšia než malá alebo celkom bezvýznamná s odkazom na rozhodnutia Súdného dvora EÚ, na ktoré žalovaný v konaní poukazoval. Ďalej žalovaný v odvolaní uviedol, že žalobou uplatňovaný údajný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku "obvyklej" licenčnej odmeny, ako si ju podľa svojho sadzobníka sám kreoval žalobca v monopolnom postavení na trhu licenčných služieb autorov audiovizuálnych diel, ktoré per se predstavuje

zneužitie dominantného postavenia na trhu uplatňovaním neprimeraných cien, je potom (ak by mu aj tento nárok patril, čo tvrdil, že nepatrí) bezpochyby výkonom práva v rozpore s § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a nesmie požívať právnu ochranu. Samotné zmluvy predložené žalobcom, z ktorých zisťoval súd "obvyklú licenčnú odmenu" sú v dôsledku tohto zneužitia dominantného postavenia žalobcu na trhu absolútne neplatnými zmluvami podľa § 39 Občianskeho zákonníka minimálne v časti licenčnej odmeny predstavujúcej "zneužitie", a preto nemohli byť spôsobilým dôkazom o výške "obvyklej licenčnej odmeny" pre účely uplatňovania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia.

9. Podľa žalovaného samotné oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv ešte neopravňuje organizáciu kolektívnej správy práv uplatňovať v mene nositeľov práv ich nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia. Mandát organizácie kolektívnej správy práv na úspešné uplatňovanie nárokov nositeľov práv na súde vzniká až vtedy, keď má uzavretú dohodu s nositeľom práva, dôjde k neoprávnenému použitiu diela, pričom správu práv k tomuto dielu na základe písomného oznámenia zveril príslušnej organizácii kolektívnej správy na spravovanie (§ 78 ods. 2 autorského zákona). Podľa žalovaného ani jednu z týchto skutočností žalobca v konaní nepreukázal. Žalobca v konaní predložil iba zoznam autorov, o ktorých tvrdí, že ich zastupuje a súčasne predložil CD obsahujúce prehľad o vysielaní audiovizuálnych diel jednotlivými slovenskými vysielateľmi v období roku 2015 (štatistika vysielania). Medzi zoznamom autorov a štatistikou vysielania však podľa žalovaného nie je žiadna spojitosť. Zo zoznamu autorov nevyplýva tá skutočnosť, o aký typ autora ide (režisér, autor scenára, autor prekladov a pod.) a ani to, vo vzťahu k akým jeho dielam zaradeným do zoznamu predmetov ochrany vedenom žalobcom podľa § 81 ods. 1 písm. f/ autorského zákona žalobca vykonáva kolektívnu správu. Zo štatistiky vyplýva, že nejaké audiovizuálne dielo bolo v určitom čase a konkrétnym vysielateľom odvysielané a tiež tá skutočnosť, že v prípade tohto diela prichádza do úvahy niekoľko "typov autorov" (režisér, autor scenára, autor prekladov a pod.). Nie je z neho však možné zistiť, kto týmto autorom je. Z toho podľa žalovaného vyplýva záver, že žalobca v konaní tvrdil len toľko, že zastupuje autorov uvedených v zozname autorov a súčasne tvrdil, že došlo k údajnému neoprávnenému použitiu audiovizuálnych diel zaradených do vysielania podľa štatistiky vysielania. S výnimkou 3 osôb (N., T., N.), ktoré sú údajnými nositeľmi majetkových práv vo vzťahu k zoznamu predmetov ochrany, ktoré žalobca v konaní predložil, možno skonštatovať, že žalovaný vo vzťahu k ostatným nositeľom práv netvrdil a vo vzťahu ku všetkým nositeľom práv (teda vrátane N., T. a N.) nepreukázal, že vo vzťahu k jednotlivým dielam zaradeným do štatistiky zastupuje konkrétnych autorov, ktorí si dané konkrétne audiovizuálne dielo prihlásili u žalobcu za účelom zaradenia do zoznamu predmetov ochrany. Inými slovami, z väčšiny tvrdení žalobcu nebolo možné zistiť rozhodujúcu skutočnosť, kto je autorom audiovizuálneho diela a súčasne nebolo možné zo strany žalovaného konfrontovať žalobcove tvrdenia týkajúce sa zoznamu ním zastúpených autorov (nositeľov práv). Pokiaľ žalobca nevytvoril riadne prepojenie medzi zoznamom autorov na zoznam audiovizuálnych diel použitých vo vysielaní podľa štatistiky vysielania v roku 2015, nebolo možné overiť, či autori, ktorých zoznam žalobca predložil, sú práve tými autormi, ktorých diela boli vysielané v roku 2015.

10. Ďalej zdôraznil, že žalovaný v konaní nepredložil vo vzťahu k autorom písomné oznámenie autora podľa § 78 ods. 2 autorského zákona, že žalobcovi ako organizácii kolektívnej správy zveruje na spravovanie práve tie diela, ktoré boli súčasťou vysielania v roku 2015. V prípade audiovizuálnych diel zaradených do vysielania nevykonávajú majetkové práva k audiovizuálnemu dielu samotní autori, ale producenti a žalobca teda uplatňuje nárok, ktorý mu nepatrí.

11. Ďalej žalovaný v odvolaní namietol, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s jeho argumentáciou týkajúcou sa interpretácie § 84 ods. 1 autorského zákona odkazujúcou na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-301/15 a stanovisko Ministerstva kultúry SR zo dňa 30.11.2016, a to napriek tomu, že do úvahy prichádza viacero spôsobov interpretácie, pričom interpretácia, ktorú použil súd je z pohľadu súladu s právom EÚ sporná.

12. Uviedol tiež, že predmetom konania je aj zisťovanie skutočností vo vzťahu k existencii neoprávneného verejného prenosu diel zaradených do vysielania, a to prostredníctvom technického zariadenia umiestneného v prevádzke žalovaného. Poukázal na to, že navrhol vykonanie dôkazu - kniha hostí za rok 2015 za účelom zistenia, o akú veľkú verejnosť by mohlo v izbách žalovaného ísť, ktorý dôkaz odmietol súd vykonať.

13. Skonštatoval, že súd prvej inštancie porušil ust. § 162 ods. 2 CSP, keď neprerušil konanie v prípade, kedy je prerušenie konania obligatórne. Súd v odôvodnení rozsudku (bod 18.) k výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a/ CSP uviedol, že konanie protimonopolného úradu týkajúce sa zneužitia dominantného postavenia na trhu nemá vplyv na predmet sporu. Žalovaný pritom naopak, v podaní zo dňa 07.02.2017, explicitne uviedol právnu argumentáciu, prečo je táto otázka právne významná. Ak je súčasne licenčná odmena podľa sadzovníka žalobcu slúžiaca v úplne rovnakej výške aj ako základ pre výpočet výšky bezdôvodného obohatenia (keďže je uplatňovaná žalobcom v prípade licenčných zmlúv uzavretých v roku 2015, a teda žalobcom prezentovaná ako "obvyklá"), niekoľkonásobne vyššia než je licenčná odmena v štátoch EÚ, je samotná táto skutočnosť indíciou zneužitia dominantného postavenia žalobcu na trhu, a to s odkazom na rozsudky Súdneho dvora EÚ (bod 87 rozsudku C-351/12 OSA, bod 38 rozsudku C-395/87 Tournier a bod 25 rozsudku C-110/88 Lucazeau, bod 88 rozsudku C-351/12 OSA a bod 27 rozsudku C-52/07 Kanal 5 a TV 4). Následne potom právny význam tohto zistenia pre konanie vo veci samej spočíva v tom, že ak je konanie žalobcu vo vzťahu k určovaniu výšky licenčných odmien v sadzovníku pre rok 2015, a teda aj v 218-tich licenčných zmluvách, ktorými súčasne žalobca odôvodňuje aj výšku uplatňovaného údajného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia (ak ich dvojnásobok), zneužitím dominantného postavenia na trhu podľa § 8 ods. 2 písm. a/ zákona č. 136/2001 Z.z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady v znení neskorších predpisov, je potom súčasne aj nekalosúťažným konaním podľa § 44 ods. 1 Obchodného zákonníka, a teda aj konaním v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, ktoré nepožíva právnu ochranu podľa § 265 Obchodného zákonníka.

14. Žalovaný v odvolaní vytkol súdu prvej inštancie, že napadnutý rozsudok nedostatočne odôvodnil, a preto napadnutý rozsudok považoval za nepreskúmateľný.

15. Na záver poukázal na to, že súd prvej inštancie nepoložil prejudiciálnu otázku, ktorej polozenie navrhol žalovaný, no zároveň riadnym spôsobom nezdôvodnil, či a prečo sa nestotožňuje so stanoviskom MK SR zo dňa 30.11.2016. Mal za to, že pre odstránenie pochybností o správnom spôsobe interpretácie ust. § 84 ods. 1 AZ zo strany vnútroštátnych súdov je nevyhnutné zodpovedať doposiaľ súdom opomenutú kľúčovú otázku: "Bráni právo EÚ (predovšetkým čl. 3 ods. 1 smernice 2001/29/ES o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti) tomu, aby každý používateľ predmetu ochrany chráneného autorským právom bol povinný plniť svoje povinnosti v súvislosti s použitím predmetu ochrany organizácii kolektívnej správy bez ohľadu na skutočnosť, či táto organizácia kolektívnej správy disponuje súhlasom nositeľa práv alebo či tento nositeľ práv má vedomosť o skutočnosti, že ho pri výkone jeho výlučných práv zastupuje organizácia kolektívnej správy?" Za tým účelom žalovaný navrhol, aby sa odvolací súd obrátil na Súdny dvor EÚ s prejudiciálnou otázkou.

16. K odvolaniu sa vyjadril žalobca. Trval na tom, že súdu riadne preukázal aktívnu vecnú legitimáciu, ktorú opiera najmä o oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv č. 2/2004 v znení podľa rozhodnutia Ministerstva kultúry SR č.k. MK-663/2010-70/6165 z 11. mája 2010 udeleným žalobcovi podľa a v súlade s ustanovením § 80 AZ, v zmysle ktorého je okrem iného žalobca oprávnený vykonávať dobrovoľnú kolektívnu správu práv v odbore retransmisia a verejný prenos prostredníctvom technických zariadení a zmluvy o zastupovaní so slovenskými nositeľmi práv a vzájomné zmluvy a poverenia so zahraničnými partnermi o zastupovaní nositeľov práv, kedy zoznamy nositeľov práv v SR a zahraničných partnerov boli a sú verejne dostupné na webovej stránke žalobcu www.lita.sk a zoznamy navyše aj založil a o príslušné ustanovenia AZ (a to najmä o § 56 ods. 1 písm. g), § 57 ods. 1, § 81 ods. 1 písm. i) a osobitne aj § 84 ods. 1).

17. Ďalej uviedol, že žalobca už vo vyjadrení k odporu žalovaného súd upozornil na skutočnosť, že Zväz hotelov a reštaurácií SR, ktorého je žalovaný členom, dával žalobcovi na vedomie, že pokiaľ sa rozhodne uplatňovať práva autorov a iných nositeľov práv súdnou cestou, tak svojim členom bude odporúčať, aby v rámci obrany požadovali preukazovanie všetkých zmlúv autorov a nositeľov práv so žalobcom a preukazovaní zoznamov všetkých predmetov ochrany, teda aby trvali na dokazovaní v takom rozsahu, ktoré povedie k dlhoročným sporom a k faktickej nemožnosti žalobcu preukázať nároky. Svojimi podaniami a vyjadreniami žalovaný tento úmysel len potvrdil.

18. Žalobca opätovne zdôraznil, že výška bezdôvodného obohatenia, ktorej sa v konaní domáha, je podľa § 56 ods. 1 písm. g) AZ stanovená ako dvojnásobok odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie

pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu tohto práva. V prípade ďalšieho verejného prenosu - ako hromadného používania predmetov ochrany - sa licenčná odmena stanovuje paušálnou sumou, kedy iný spôsob určenia výšky licenčnej odmeny ani objektívne nie je možný, a to najmä s ohľadom na povahu a rozsah používania predmetov ochrany a nositeľov práv. Takýto postup je ako jediný možný postup celosvetovo používaný a akceptovaný.

19. Nesúhlasil s domnienkami žalovaného, že autor by sa mohol aj sám zastupovať, že by ho mohol zastupovať aj producent alebo aj vysielateľ a že je potrebné v konaní vyvrátiť tieto jeho domnienky. Žalobca uviedol, že hypoteticky je možné, že ktokoľvek môže zastupovať autora. Dobromyseľný používateľ však využíva inštitút kolektívnej správy a uzatvára licenčnú zmluvu s organizáciou kolektívnej správy, ktorá je oprávnená spravovať dané druhy predmetov ochrany a v prípade, že sa na používateľa so svojim nárokom obráti samotný autor, producent, vysielateľ či ktokoľvek iný, tak používateľ preukáže, že v zmysle AZ má postavenie oprávneného používateľa, nakoľko získal právo na používanie predmetov ochrany od organizácie kolektívnej správy, ktorá nesie podľa AZ v plnom rozsahu zodpovednosť za poskytnutie licencie. Nedobromyseľný používateľ, čo je prípad žalovaného, bude používať nezmyselnú, zákonu a až zdravému úsudku sa priečiacu argumentáciu, a na jej základe bude neoprávnené zasahovať do práv autorov a obohacovať sa na ich úkor. Žalobca opakovane poukázal na Stanovisko MK SR z 20.05.2015 adresované ZHR, keď na str. 2 uvádza: " V súvislosti s duplicitou platenia autorských odmien vzhľadom na vydané oprávnenia pre rovnaký predmet ochrany uvádzame, že napriek tomu, že dve OKS spravujú práva k rovnakému predmetu ochrany nedochádza k duplicitě v platbách. Zákonom nie je vylúčené, aby niekoľko OKS spravovalo práva k rovnakým predmetom ochrany, pričom však rozdiel spočíva v spôsobe použitia predmetu ochrany alebo v zozname zastupovaných nositeľov práv. V praxi teda nemôže dôjsť k takému prípadu, že by používateľ platil "dvakrát za to isté". Jeden nositeľ práv nemôže byť pre ten istý predmet ochrany zastupovaný viacerými OKS. "

20. Žalobca trval na tom, že preukázal, že je jedinou organizáciou kolektívnej správy v SR, ktorá je na základe priameho mandátu vyplývajúceho z oprávnenia Ministerstva kultúry SR a zmlúv o zastupovaní oprávnená vykonávať správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia.

21. Ďalej mal za to, že § 84 AZ treba vidieť vo všetkých súvislostiach vyplývajúcich z AZ, najmä však z prizmy § 78 až 85 AZ, ako aj účelu kolektívnej správy autorských a s autorským právom súvisiacich práv. Účel kolektívnej správy spočíva najmä v efektívnom výkone majetkových práv autorov a nositeľov práv súvisiacich s autorským právom, t.j. umožniť uvádzanie predmetov ochrany na verejnosti, ale tiež uplatňovať účinnú ochranu týchto práv. AZ pozná dobrovoľnú kolektívnu správu, založenú na zmluvách o zastupovaní nositeľov práv, a povinnú kolektívnu správu, keď niektoré majetkové práva možno vykonávať len prostredníctvom organizácie kolektívnej správy a individuálna správa týchto práv je vylúčená. Povinná kolektívna správa je možná len v prípadoch podľa ustanovenia § 78 ods. 3 a nemôže byť vylúčená ani žiadnym právnym úkonom; jeho podstatou je teda zastúpenie nositeľa práv ex lege.

22. S poukazom na § 81 ods. 1 písm. a) a i) AZ možno v súvislosti s § 84 AZ vyvodiť, že ak bolo v odbore použitia predmetu ochrany udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy, či už dobrovoľnej kolektívnej správy v rozsahu limitovanom zmluvami s nositeľmi práv alebo povinnej kolektívnej správy zavedenej zákonom vo väzbe na ten-ktorý odbor použitia toho-ktorého predmetu ochrany, je používateľ predmetu ochrany, pokiaľ použil predmet ochrany, povinný vysporiadať si práva z tohto použitia prostredníctvom príslušnej organizácie kolektívnej správy, s výnimkou tých prípadov, keď preukáže, že kolektívnu správu nositeľ práv vylúčil, čo je však možné iba pri dobrovoľnej kolektívnej správe práv, keďže povinnú kolektívnu správu ex lege nie je možné vylúčiť.

23. Žalobca mal za to, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozsudku dostatočne a podrobne zaoberal tzv. ďalším verejným prenosom a žalobcovi nie je zrejmé, čo je v tomto odôvodnení žalovanému nezrozumiteľné. Súd postupoval správne, keď sa nestotožnil s extrémne nesprávnymi výkladmi hmotného práva žalovaného.

24. V súvislosti s výškou bezdôvodného obohatenia uviedol, že obvyklá odmena môže byť len taká, za akú v rozhodnom období skutočne boli poskytované licencie iným používateľom a za akú používateľia získavali licenciu. Žalobca založil do spisu všetky hromadné licenčné zmluvy, ktoré uzatvoril v roku 2015

a ktorými poskytol licencie na ďalší verejný prenos. Z uvedených zmlúv je nesporné, že žalobca uzatváral v roku 2015 s používateľmi hromadné licenčné zmluvy, v ktorých bola licenčná odmena dohodnutá podľa Sadzobníka autorských odmien za použitie literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických a audiovizuálnych diel účinný od 01.01.2015. Nerešpektovanie takejto dohodnutej odmeny ako obvyklej odmeny by znamenalo poskytnutie neoprávnenej výhody pre porušovateľov autorských práv oproti takým používateľom, ktorí si plnia svoje povinnosti. V súvislosti s námietkou žalovaného, že súd porušil ustanovenie § 162 ods. 2 CSP, keď neprerušil konanie na návrh žalovaného, hoci tak obligatórne musel konať, uviedol, že rozhodnutie súdu o výške bezdôvodného obohatenia podľa § 56 ods. 1 písm. g) AZ ako dvojnásobku licenčnej odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva, nie je v žiadnom prípade závislé od odpovede na otázku "či zo strany žalobcu prišlo k porušeniu zákazu zneužitia dominantného postavenia na trhu". Pre rozhodnutie súdu vo veci samej je relevantné dokazovanie zamerané na zistenie obvyklej odmeny.

25. Pokiaľ ide o ďalší návrh žalovaného, aby sa súd obrátil na Súdny dvor EÚ s "rámcovo naformulovanou prejudiciálnou otázkou", žalobca v plnom rozsahu odkázal na svoje vyjadrenia a osobitne na svoje písomné podania z 21.02.2017 a 27.02.2017.

26. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č.k. 4Cob/231/2017-358 zo dňa 18.10.2018, I. výrokom, rozsudok Okresného súdu Pezinok č.k. 34Cb/23/2016-245 zo dňa 03.07.2017 v napadnutej časti IV. a V. výroku potvrdil. II. výrokom žalobcovi priznal voči žalovanému právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. III. výrokom návrh žalovaného zo dňa 17.08.2017 na prerušenie predmetného konania podľa § 162 ods. 1 písm. c) CSP zamietol.

27. Na základe dovolania žalovaného Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č.k. 4Obdo/45/2019 zo dňa 28. februára 2020 rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 4Cob/231/2017-358 zo dňa 18. októbra 2018 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalovaný v podanom odvolaní požiadal v zmysle § 219 ods. 3 CSP o upovedomenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku elektronicky, v spise sa ale nenachádza záznam, ktorý by nasvedčoval tomu, že odvolací súd túto žiadosť vzal na zreteľ a v dôsledku toho postupoval podľa § 219 ods. 3 CSP. Poukázal na to, že odvolací súd síce oznámil verejné vyhlásenie rozsudku na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu, avšak o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku (ako tomu nasvedčuje obsah spisu) neupovedomil zástupcu žalovaného elektronickými prostriedkami. Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval, že postupom odvolacieho súdu, ktorý nedodrжал procesný postup v zmysle § 219 ods. 3 CSP, došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Týmto nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a žalovaný preto v tomto smere opodstatnene namietať dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP. Ohľadne námietky žalovaného o vade zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP vo vzťahu k ním namietanej nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia Najvyšší súd Slovenskej republiky uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa zákonné požiadavky na neho kladené v súlade s § 220 ods. 2 CSP a § 387 ods. 2 CSP. Zdôraznil pritom, že odôvodnenie rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nie je možné posudzovať izolovane, keďže konanie pred súdom prvej inštancie a odvolacie konanie tvoria z hľadiska predmetu konania jeden celok. Uviedol, že súd prvej inštancie riadne zdôvodnil aké dôkazy vykonal, ako ich vyhodnotil a z akých skutkových zistení vychádzal, pričom adekvátne odôvodnil svoje rozhodnutie aj časti vzťahujúcej sa k návrhom na prerušenie konania, kedy odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením súdu prvej inštancie, riadne sa zaoberal podstatnou argumentáciou žalovaného a uviedol ďalšie argumenty posilňujúce správnosť potvrdzovaného rozhodnutia súdu prvej inštancie. Vo vzťahu k námietkam dovolateľa, že sa odvolací súd nezaoberal jeho argumentáciou cez prizmu § 365 ods. 2 CSP dovolací súd uviedol, že priamo z tohto ustanovenia je zrejmé, že sa týka právoplatných uznesení súdu prvej inštancie, ktoré predchádzali rozhodnutiu vo veci samej, čo nebol uvedený prípad. Konštatoval preto, že odvolací súd logicky kompaktno, zrozumiteľne a postačujúco zdôvodnil svoje rozhodnutie, zaoberajúc a reagujúc na odvolaciu argumentáciu. V uvedenej časti dovolacích námietok preto podľa dovolacieho súdu nie je možné konštatovať porušenie procesných práv dovolateľa, ktoré by malo za následok popretie práva na spravodlivý proces. Mal za to, že ani dovolacia námietka žalovaného o nedostatočnom vykonaní dokazovania nie je spôsobilá naplniť dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, keďže nezodpovedá koncepcii porušenia procesných práv strany konania nesprávnym procesným postupom súdu. Záverom sa dovolací súd zaoberal aj námietkou nesprávne obsadeného súdu podľa § 420 písm.

e) CSP, ktorá spočívala v nepredložení veci s prejudiciálnou otázkou Súdnemu dvoru EÚ vo veci konajúcimi súdmi. Uviedol, že v danom prípade nezodpovedá, že by výklad komunitárneho práva EÚ bol nevyhnutným predpokladom pre rozhodnutie danej veci. Okrem toho konštatoval, že odvolací súd nezaložil svojím rozhodnutím a odôvodnením rozsudku dovolací dôvod podľa § 420 písm. e) CSP, pretože nepodal výklad komunitárneho práva EÚ, ale iba odkázal na výklad komunitárneho práva, ktorý vyplýva z judikatúry Súdneho dvora EÚ v konkrétnych rozhodnutiach Súdneho dvora EÚ, na ktoré poukazovali počas konania aj strany sporu.

28. Dňa 12.08.2020 bolo súdu doručené podanie označené ako „Doplnenie odvolacej argumentácie žalovaného“. Ohľadne prípustnosti takéhoto doplnenia odvolacej argumentácie poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 291/2018 z 15. augusta 2018. Dal do pozornosti, že Protimonopolný úrad Slovenskej republiky (ďalej aj ako „PMÚ“) začal proti žalobcovi - LITE, autorskej spoločnosti, dňa 23.07.2020 správne konanie vedené pod č. SK 0011/OZDPaVD/2020 vo veci možného zneužívania dominantného postavenia podľa § 8 zákona. Predmetné správne konanie na PMÚ v súčasnosti naďalej prebieha. Oznámenie o podozrení, že žalobca zneužíva svoje dominantné postavenie, podala dňa 19.12.2016 Asociácia hotelov a reštaurácií Slovenska (ďalej aj „AHRŠ“), ktorej je žalovaný členom.

29. Žalovaný ďalej uviedol, že v odvolaní okrem iného brojil proti predčasnosti zamietnutia návrhu na prerušenie konania podaného žalovaným v zmysle § 162 ods. 1 písm. a) CSP (výrok I. napádaného rozsudku). Súd prvej inštancie tým podľa neho porušil § 162 ods. 2 CSP, a zaťažil tým výrok vo veci samej (výrok IV. napádaného rozsudku) nezákonnosťou, v dôsledku čoho žalovaný podal odvolanie proti výroku vo veci samej v zmysle § 365 ods. 2 CSP, keďže odvolanie proti výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania nie je prípustné. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Obo/15/2018 zo dňa 04.12.2018. Žalovaný dôvodnosť odvolania proti výroku vo veci samej (výrok IV.) oprel aj o dôvod podľa § 365 ods. 2 CSP a odvolací súd má dôvodnosť odvolania žalovaného posudzovať aj prizmou tohto odvolacieho dôvodu a má sa preto s poukazom na vyššie uvedené zaoberať aj otázkou, či uznesenie, ktoré boli obsiahnuté vo výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie, je vecne (ne)správne a či táto ich prípadná vecná nesprávnosť má alebo nemá vplyv aj na vecnú (ne)správnosť výroku, ktorým súd prvej inštancie rozhodoval vo veci samej (výrok IV.). Za nesprávny považoval záver súdu prvej inštancie k výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP, že konanie PMÚ týkajúceho posúdenia, či zo strany žalobcu došlo k porušeniu zákazu zneužitia dominantného postavenia na trhu, nemá vplyv na predmet sporu. Žalovaný v tomto smere uviedol, že v podaní zo dňa 07.02.2017 explicitne uviedol právnu argumentáciu, prečo je otázka zneužitia dominantného postavenia žalobcu právne významná pre výsledok predmetného sporu vo veci samej. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-241/91 P a C-242/91 P, T-504/93, C-418/01. Mal za to, že ak sa odvolací súd ani náznakom nezaobere otázkou, či výkon práva na vydanie bezdôvodného obohatenia v neprimeranej výške, ako súčasť výlučných majetkových práv duševného vlastníctva, nie je ani pojmovo možné zahrnúť pod skutkové podstaty čl. 101 a čl. 102 ZFEU, potom takéto jeho arbitrárne právne posúdenie je nesprávne, pretože odporuje záverom európskej rozhodovacej praxe, ktorá opakovane dospela k záveru, že výkon práva duševného vlastníctva môže predstavovať porušenie čl. 102 ZFEU (pozri bližšie rozsudok Najvyššieho súdu ČR č.k. 23 Cdo 5955/2017-231 zo dňa 29.05.2019).

30. Poukázal na to, že žalobca si bez ďalšieho uplatnil žalobou bezdôvodné obohatenie ktoré zodpovedá obsadenosti vo všetkých izbách zariadenia žalovaného počas celého žalovaného obdobia, žalobca teda postupuje obdobne, ako český „kolektívny správca“ OSA, ktorému bola pred niekoľkými týždňami zo strany Úradu pro ochranu hospodářské soutěže ČR udelená pokuta za zneužitie dominantného postavenia práve v dôsledku uplatňovania takýchto postupov (nezohľadňujúcich reálnu obsadenosť ubytovacích zariadení). Dal do pozornosti § 24 ods. 1 zákona č. 253/1998 Z.z. o hlásení pobytu občanov SR a registri obyvateľov SR. Nemôže ísť podľa neho na ťarchu žalovaného, že žalobca hoci mohol relevantný dôkaz navrhnuť už v samotnej žalobe (riadne a včas), tak neurobil, a preto nevie preukázať svoj údajný nárok čo do základu ani čo do výšky. Opätovne namietal, že sadzby uvedené v sadzobníku žalobcu sú neprimerane vysoké, a to až v takej miere, že ich uplatňovanie predstavuje výkon práva, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi. Ako vyplýva z bodu 61 rozsudku Súdneho dvora EÚ C-177/16 organizácii spravujúcej autorské práva s dominantným postavením prináleží preukázať, že jej ceny sú primerané. Žalobca podľa neho primeranosť výšky svojich „sadzobníkových“ odmien nielenže netvrdil, ale ani neposkytol k žalobe žiaden dôkaz, z ktorého by bolo možné túto primeranosť

posúdiť, hoci žalobcovi ako organizácii kolektívnej správy táto povinnosť vyplýva z európskeho práva. Zotrval preto na tom, že tak spôsob a rozsah uplatnenia bezdôvodného obohatenia ako aj výška bezdôvodného obohatenia vychádzajúca z neprimeranej odmeny, jednostranne kreovanej výlučne žalobcom, je zneužitím dominantného postavenia žalobcu, a preto takéto konanie rozporné s pravidlami hospodárskej súťaže je zároveň výkonom práva v rozpore s dobrými mravmi a nepožíva právnu ochranu. S ohľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie a zároveň, aby odvolací súd prikázal súdu prvej inštancie, aby o trovách odvolacieho konania rozhodol v novom rozhodnutí o veci samej.

31. K doplnenej odvolacej argumentácii žalovaného sa vyjadril žalobca podaním doručeným súdu dňa 26.08.2020. Uviedol, že samotné začatie správneho konania pred PMÚ SR neznamena, že podnety AHRS a tvrdenia žalovaného sú dôvodné, ani že žalobca zneužil dominantné postavenie a dopustil sa správneho deliktu, nakoľko samotné začatie správneho konania nemôže tieto skutočnosti prejudikovať. K dôkazu predloženému žalovaným - Analýza licenčných platieb KPMG zo dňa 12.09.2016 sa žalobca pridrži svojich predošlých podaní. Predložená analýza je podľa jeho názoru nepoužiteľná, nakoľko porovnáva licenčné odmeny vo viacerých štátoch EÚ na rôznom základe a zároveň výsledky porovnania zámerne značne skresľuje. Zdôraznil, že predmetom konania je vydanie bezdôvodného obohatenia a nie rozhodovanie o výške a „primeranosti“ licenčných odmien, preto ani prípadný výsledok správneho konania pred PMÚ SR nemá a nemôže mať žiadnu relevanciu pre toto súdne konanie, ktorého predmetom je vydanie bezdôvodného obohatenia, a ktorého výška sa odvíja od obvyklej licenčnej odmeny. Konštatoval, že výsledkom konania pred PMÚ SR môže byť buď zastavenie správneho konania pred PMÚ SR potom ako žalobca riadne objasní PMÚ SR dôvodnosť výšky licenčných odmien, alebo rozhodnutie PMÚ SR o tom, že žalobca sa dopustil správneho deliktu, a v takom prípade PMÚ SR rozhodne o uložení prípadnej pokuty žalobcovi. Výsledkom konania pred PMÚ SR teda v žiadnom prípade nebude výpočet ani určenie „primeranej“ alebo „obvyklej“ licenčnej odmeny, ale len rozhodnutie o tom, či sa žalobca dopustil správneho deliktu, nakoľko PMÚ SR vo svojom rozhodnutí ani nemôže určiť, aké licenčné odmeny sú primerané alebo obvyklé, ani PMÚ SR nie je cenovým orgánom, ktorý by bol oprávnený stanovovať ceny tovarov a služieb. Z daného podľa žalobcu vyplýva, že výsledok konania pred PMÚ SR nebude mať žiadnu relevanciu pre súdne konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia, čo potvrdila aj ustálená rozhodovacia prax súdov v SR, a to ako súdov prvej inštancie, tak aj odvolacích súdov (na ktorú poukázal). V prejednávanej veci tak nie daný dôvod na obligatórne prerušenie súdneho konania v zmysle § 162 ods. 1 písm. a) CSP.

32. Mal za to, že žalovaný vykladá § 42 ods. 1 OBZ svojvoľne, nesprávne a v priamom rozpore s jeho znením. V tejto súvislosti uviedol, že Obchodný zákonník (§ 42) definuje dve základné a samostatné podstaty zneužitia účasti na hospodárskej súťaži: nedovolené obmedzovanie hospodárskej súťaže, ktoré je upravené osobitným zákonom a kam patrí zneužitie dominantného postavenia na trhu, a o ktorom rozhoduje PMÚ SR a nekalé súťažné konanie, ktoré je upravené Obchodným zákonníkom a o ktorom rozhodujú všeobecné súdy. Poukázal na to, že predmetom prebiehajúceho konania pred súdom nie je rozhodovanie o zneužití dominantného postavenia ani nekalosúťažné konanie. Vzťah bezdôvodného obohatenia z dôvodu porušenia autorského práva nie je obchodno-právnym vzťahom ale výsostne občiansko-právnym vzťahom. Žalobca síce má podľa § 3 zákona č. 136/2001 Z.z. postavenie podnikateľa, avšak len na účely zákona č. 136/2001 Z.z., aplikácia ustanovení Obchodného zákonníka, a to § 265 v tomto konaní tak neprichádza do úvahy.

33. Dal do pozornosti, že korektív podľa § 3 ods. 1 OZ je aplikovateľný iba vo výnimočných a riadne odôvodnených prípadoch, a nejde o takú všeobecne aplikovateľnú právnu normu, ktorá by priamo zo zásad dobrých mravov vytvárala práva a povinnosti subjektov právnych vzťahov. Poukázal na to, že aj odvolávanie sa žalovaného na § 3 ods. 1 OZ môže byť vo svojej podstate zneužitím práva, a teda samé osebe rozporné s dobrými mravmi. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo 439/2014 z 27.01.2009. Vyjadril názor, že je to práve samotný žalovaný, ktorý dlhodobo hrubým spôsobom porušuje dobré mravy a vedome a úmyselne dlhodobo poškodzuje práva žalobcu a ním zastupovaných nositeľov práv. Postup žalovaného teda zjavne smeruje k tomu, aby nebolo jeho protiprávne konanie postihované a aby mohol bez akýchkoľvek následkov neoprávnene používať autorské diela, čiže žalovaný sleduje svojím postupom zneužitie práva, čomu súd nepochybne nemôže poskytnúť ochranu. Obdobný záver v skutkovo a právne obdobnej veci prijal napr. aj Krajský súd v Košiciach v rozsudku zo dňa 09.07.2020, sp. zn. 2Co/187/2019.

34. Pokiaľ žalovaný odkazoval na rozsudok Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-177/16 žalobca uviedol, že žalovaný zámerne opomenul uviesť, že predmetný rozsudok bol vydaný v rámci sporu vedeného pred Najvyšším súdom, správnym kolégiom, Lotyšsko, medzi organizáciou kolektívnej správy AKKA/LAA a Radou pre hospodársku súťaž, Lotyšsko, ktorý sa týkal pokuty uloženej organizácii kolektívnej správy z dôvodu zneužitia dominantného postavenia. Predmetom takéhoto konania boli predpisy o hospodárskej súťaži, čo však nie je prípad prejednávany pred týmto súdom vo veci vydania bezdôvodného obohatenia. Uvedený rozsudok by tak mohol mať relevanciu iba pre konanie pred PMÚ SR. Pokiaľ žalovaný argumentoval rozhodnutím Úradu pre ochranu hospodárskej súťaže ČR o udelení pokuty českej organizácii kolektívnej správy OSA, uviedol, že ide o rozhodnutie v správnom konaní pred správnym orgánom, ktoré sa týka aplikácie práva upravujúcu hospodársku súťaž, a to v prostredí právneho poriadku Českej republiky, ktorý je odlišný od slovenskej právnej úpravy. Mal za to, že dané rozhodnutie, ktoré navyše nie je právoplatné, a sú proti nemu prípustné opravné prostriedky, teda nemá žiadnu relevanciu pre toto konanie. Záverom oznámil, že ku dňu podania vyjadrenia žalobcu všeobecné súdy v 115 rozsudkoch v skutkovo a právne obdobných konaniach mali za nepochybné, že žalobca je aktívne vecne legitimovaný a žalobcom preukázaná odmena uvedená v sadzobníku bola odmenou obvyklou, pričom bolo vydaných aj 51 rozsudkov odvolacích súdov, ktorými boli vyhovujúce rozhodnutia súdov prvej inštancie potvrdené. V zmysle vyššie uvedeného žalobca trval na tom, že odvolanie žalovaného je nedôvodné a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému.

35. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný podaním doručeným súdu dňa 05.01.2021. Trval na tom, že existuje dôvod na povinné prerušenie tohto súdneho konania v dôsledku toho, že voči žalobcovi prebieha v súčasnosti správne konanie na PMÚ SR pod č.k. SK 0011/OZDPaVD/2020 vo veci možného zneužívania dominantného postavenia podľa § 8 zákona č. 136/2001 Z.z.. Konštatoval, že rozhodnutie súdu o priznaní nároku, ktorý javí znaky formy zneužitia dominantného postavenia, žalobcovi v čase, kedy nie je zrejmé, či konanie žalobcu je alebo nie je zakázaným konaním v zmysle § 8 ods. 3 ZoOHS, je spôsobilé zasiahnuť do práv žalovaného v prípade, že konanie žalobcu naozaj zakázané bolo, o čom ale môže deklaratórne rozhodnúť len PMÚ v rámci správneho konania. Ak by súd neprerušil konanie, de facto aj de iure by sám rozhodol o otázke aprobácie konania žalobcu v hospodárskej súťaži, ktorú smie posudzovať výlučne PMÚ, a teda súd by konal nad rámec svojej právomoci (v rozpore s § 3 CSP a v rozpore s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR), pričom toto protiústavné konanie súdu by malo negatívny vplyv na postavenie žalovaného (prehra v spore). Rozhodnutie súdu, na ktoré poukazoval vo svojom vyjadrení žalobca (rozsudok KS BB, sp. zn. 12Co/62/2019) považoval žalovaný za vecne nesprávne a arbitrárne. Podľa názoru žalovaného je uplatňovanie bezdôvodného obohatenia zo strany žalobcu v tomto súdnom konaní nepriamym uplatňovaním neprímeraných cenových praktík v zmysle § 8 ods. 2 písm. a) ZoOHS, čo vyplýva z toho, že žalobca pri výpočte žalovanej sumy vychádza z neprímerane vysokých „sadzobníkových“ odmien, ktoré prezentuje ako obvyklú odmenu. Poukázal na to, že ak PMÚ vo svojom rozhodnutí vysloví v zmysle § 22 ods. 1 písm. d) ZoOHS, že uplatňovanie sadzobníkových odmien zo strany žalobcu je zakázanou cenovou praktikou (z dôvodu neprímeranosti výšky sadzobníkových odmien), tak táto skutočnosť bude mať vplyv aj na toto konanie, pretože výška bezdôvodného obohatenia sa predsa nemôže odvíjať od cien/odmien, ktoré predstavujú formu zneužitia dominantného postavenia, ktoré je v zmysle § 8 ods. 3 ZoOHS zakázané. Zdôraznil, že oprávnený nárok žalobcu nemôže mať svoj podklad v správaní žalobcu, ktoré je podľa práva zakázané. Namietal, že ak by súd rozhodol bez toho, aby prerušil toto súdne konanie do právoplatného rozhodnutia PMÚ v konaní č. SK 0011/OZDPaVD/2020, zaťažil by svoje rozhodnutie vadou predčasnosti. Ako prílohu podania predložil uznesenia o prerušení skutkovo obdobných a právne totožných konaní, vedených na Okresnom súde Banská Bystrica a na Okresnom súde Košice I. S poukazom na uvedené zotrval na svojom návrhu na prerušenie konania a navrhol, aby súd konanie prerušil, a to až do času právoplatného skončenia správneho konania vedeného proti žalobcovi na PMÚ SR pod č. SK 0011/OZDPaVD/2020.

36. Podaním doručeným súdu dňa 14.01.2021 žalobca súdu oznámil, že sa voči uzneseniam Okresného súdu Banská Bystrica a Okresného súdu Košice I, ktoré žalovaný súdu predložil s podaním zo dňa 05.01.2021 odvolal. Zároveň predložil uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica, ktorý návrh zamietol.

37. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací § 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) prejednal vec bez nariadenia pojednávania v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania, pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol v súlade s ustanovením § 219 ods. 1, 3 a § 378 ods. 1 CSP oznámený na úradnej tabuli a na webovej stránke Krajského súdu v Bratislave. Po

oboznámení sa s obsahom spisu súdu prvej inštancie, s dôvodmi odvolania žalovaného a vyjadreniami sporových strán odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

38. Odvolací súd sa v zmysle § 387 ods. 2 CSP stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, pretože vykazuje známky vecnej správnosti. V odvolaní žalovaný neargumentuje žiadnymi novými skutočnosťami a dôkazmi v zmysle § 366 CSP, s ktorými by sa súd prvej inštancie riadne v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal a ktoré by mali za následok zmenu konajúcim súdom zisteného stavu alebo jeho právneho hodnotenia. Z konania pred súdom prvej inštancie i odvolacím súdom iný, než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver nevyplýva a v odvolaní uvedené argumenty nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci.

39. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza, že typickými znakmi kolektívnej správy sú hromadnosť a kolektívnosť. Hromadnosťou a kolektívnosťou sa v praxi rozumie skutočnosť, že LITA (alebo iný kolektívny správca) svojimi zmluvami poskytuje (v nepriamom zastúpení všetkých do kolektívnej správy prihlásených autorov) licenciu užívateľom diel vo vzťahu k veľkému počtu diel všetkých autorov alebo iných nositeľov práv „naraz“, teda prostredníctvom jednej zmluvy, ktorá sa označuje ako hromadná. Okrem iného existujú hromadné zmluvy paušálne, na základe ktorých užívateľ diel zaplatí za určitú časovú jednotku (napr. za rok) určitú paušálnu čiastku, čím získa oprávnenie užívať všetky diela, ku ktorým príslušný kolektívny správca vykonáva kolektívnu správu práv bez toho, aby musel nahlasovať, ktoré konkrétne diela boli použité. Tento režim sa uplatňuje napr. v reštauráciách vo vzťahu k tam umiestneným rádioprijímačom a tiež v hoteloch vo vzťahu k televízorom umiestneným na jednotlivých izbách (použitie diel verejným prenosom prostredníctvom zvukovo obrazových zariadení).

40. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti správne poukázal na judikatúru Súdneho dvora EÚ, z ktorej vyplýva, že prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál, je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos a je preto povinný zaplatiť autorskú (licenčnú) odmenu. Okrem toho samotný autorský zákon v ustanovení § 5 ods. 14 definuje pojem verejný prenos nasledovne: verejný prenos je šírenie alebo predvedenie diela akýmkoľvek technickými prostriedkami na šírenie zvukov alebo zvukov a obrazov súčasne, alebo ich vyjadrenie po drôte alebo bezdrôtovo tak, že toto dielo môžu vnímať osoby na miestach, kde by ich bez tohto prenosu nemohli vnímať; verejný prenos zahŕňa aj káblovú retransmisiu, vysielanie a sprístupňovanie verejnosti. Ako je zrejmé zo samotnej definície, ani zákon nestanovuje ako podmienku určitý počet osôb, ktorých prítomnosť je nevyhnutná na to, aby sa mohlo jednať o verejný prenos. Preto súd nemôže súhlasiť s výkladom zákona tak, ako to realizoval v rámci svojej procesnej obrany žalovaný.

41. Keďže žalovaný neuzavrel so žalobcom na rok 2015 hromadnú licenčnú zmluvu, zotrval v pozícii porušovateľa práv autorov, ako to správne skonštatoval súd prvej inštancie. Žalobca sa preto oprávnené proti žalovanému domáhal vydania bezdôvodného obohatenia v zmysle § 56 ods. 1 písm. g/, v spojení s § 81 ods. 1 písm. i/ autorského zákona (zák. č. 618/2003 Z.z.).

42. Je potrebné dodať, že vo všeobecnosti hromadná licenčná zmluva predstavuje zvláštny typ zmluvy, ktorý vo svojom záväzkovoprávnom vyjadrení v podstate nadobúdateľovi poskytuje len súhlas na použitie diel, a to v dohodnutom rozsahu, na dohodnutý čas, pričom samotná organizácia kolektívnej správy už po uzavretí hromadnej licenčnej zmluvy nekontroluje počet uskutočnených verejných prenosov v rozhodnej dobe. Znamená to, že predmetom tohto typu zmluvy je len udelenie súhlasu na používanie diela, čo nadobúdateľovi vytvára skutkový a právny rámec, v rámci ktorého takto pridelené právo môže využívať. To ako často k tomuto použitiu skutočne dôjde, je irelevantné. Ak teda žalovaný zjavne disponoval viacerými TV nosičmi, ktoré už vo svojej praktickej a funkčnej podstate umožňujú a primárne slúžia na zabezpečovanie verejného prenosu určitých diel (aj diel, práva ku ktorým spravuje žalobca) a v rozhodnej dobe nemal uzavretú so žalovaným hromadnú licenčnú zmluvu, dochádzalo k jeho strany k realizácii majetkovej podstaty autorských práv spravovaných subjektov bez toho, aby im bola poskytnutá odmena. V tomto prípade však samotná odmena nie je ekvivalentom zmerateľným, resp. odzrkadľujúcim skutočný rozsah používania diel, ale predstavuje plnenie za to, že takáto možnosť sa nadobúdateľovi poskytne. Samotný autorský zákon primerane reflektuje možnosť nastania takejto situácie aj v znení zákonných ustanovení, a to najmä v § 56 ods. 1, ktorý stanovuje zákonný rámec ochrany autorov, do ktorých práv sa neoprávnené zasiahlo. Toto ustanovenie predstavuje preventívno-represívne opatrenie, stanovujúce zákonné prostriedky, ktorými sa autor môže domáhať odstránenia nezákonného stavu. Najmä vzhľadom na skutočnosť, že v reálnom živote, kedy technické a informačné

prostriedky umožňujú používanie diel temer bez možnosti riadnej kontroly, autori diel, práva ku ktorým spravuje žalobca, nemajú adekvátnu možnosť ochrany pred ich neoprávneným použitím, je zákon v ustanovení § 56 ods. 1 autorského zákona prísnejší a reštriktívnejší.

43. Pokiaľ ide o námietku žalovaného týkajúcu sa aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie. Žalobca predložil súdu oprávnenie Ministerstva kultúry SR č. 2/2004 zo dňa 11.05.2010 vydané pod č.k. MK-663/2010-70/6165, z ktorého vyplýva, že žalobca je organizáciou kolektívnej správy majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým diela a dielam úžitkového umenia. Povinnú kolektívnu správu práv je oprávnený vykonávať aj v odbore káblová retransmisia. Žalobca zároveň na podporu svojich tvrdení doložil do spisu CD nosič, na ktorom je uvedený zoznam všetkých autorov, ktorých zastupuje. Z uvedeného mal súd jednoznačne za preukázané, že žalobca je aktívne vecne legitímovaný.

44. Je tiež správny názor súdu prvej inštancie, že je to práve žalovaný, ktorého podľa § 84 ods. 1 autorského zákona zaťažuje dôkazné bremeno ohľadom preukázania skutočnosti, že ten-ktorý autor diela výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv.

45. Zákon umožňuje organizácii kolektívnej správy uzatvárať hromadné licenčné zmluvy, ktorými dáva nadobúdateľovi súhlas s použitím diel, ku ktorým spravuje práva. Na strane nadobúdateľa vzniká povinnosť uhradiť odmenu. Kolektívna správa sa vykonáva aj v rámci verejného prenosu predvedením predmetu ochrany akýmikoľvek technickými prostriedkami (§ 78 ods. 4 písm. b) autorského zákona č. 618/2003). Žalobca je v zmysle zákona povinný vykonávať kolektívnu správu riadne, s náležitou odbornou starostlivosťou a v rozsahu udeleného oprávnenia, pričom je povinný zastupovať nositeľov práv, s používateľmi uzatvárať zmluvy za rovnakých podmienok, dohodnúť s nimi odmenu a túto vyberať. K povinnostiam žalobcu patrí i domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia z neoprávneného výkonu kolektívne spravovaného práva v prospech nositeľov (všetky tieto povinnosti presne a nezameniteľne špecifikuje zákon v ustanovení § 81 autorského zákona č. 618/2003 Z.z.).

46. K odvolacej argumentácii žalovaného týkajúcej sa výšky uplatneného nároku odvolací súd uvádza, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku. Súd prvej inštancie vysvetlil, na akom základe vychádzal z toho, že výška bezdôvodného obohatenia predstavuje dvojnásobok odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie za obdobných zmluvných podmienok, aké tu boli v čase neoprávneného používania autorských diel. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na judikatúru Súdneho dvora EÚ (rozsudok vo veci prejudiciálnej otázky položenej Najvyšším súdom Poľskej republiky sp. zn. C-367/15, z 25.01.2017). Výška licenčných odmien nie je upravená žiadnym zákonom a nepodlieha ani schvaľovaniu Ministerstva kultúry SR, a teda je vo výlučnej kompetencii organizácie kolektívnej správy. Autorský zákon v ust. § 82 stanovil pre prípad, že sa používateľ s organizáciou nedohodnú na uzavretí licenčnej zmluvy, možnosť obrátiť sa na príslušný súd so žiadosťou o určenie obsahu licenčnej zmluvy. V prípade, že žalovaný nesúhlasil s cenotvorbou vytvorenou žalobcom, mal právo obrátiť sa na súd.

47. Žalovaný uviedol, že súd prvej inštancie mal konanie prerušiť podľa § 162 ods. 1 písm. a/ CSP do skončenia konania vedeného na Protimonopolnom úrade SR vo veci podnetu žalovaného týkajúceho sa posúdenia, či žalobca nezneužil dominantné postavenie na trhu. Odvolací súd sa otázkou prerušenia konania podľa § 162 ods. 1 písm. a/ CSP nezaoberal, pretože žalovaný celkom jednoznačne v odvolaní uviedol, že odvolaním napáda iba štvrtý a piaty výrok rozsudku súdu prvej inštancie, teda výrok, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi požadovanú sumu a výrok o trovách konania. Prvé tri výroky rozsudku súdu prvej inštancie, ktorými boli zamietnuté návrhy žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP, teda neboli napadnuté odvolaním a nadobudli právoplatnosť.

48. Ohľadne odvolacej argumentácie žalovaného v doplnení odvolania, a síce, že v prejednávanej veci existuje dôvod na obligatórne prerušenie súdneho konania s poukazom na začaté konanie na Protimonopolnom úrade SR po č. SK 0011/OZDP VD/2020 odvolací súd uvádza, že v danom prípade nezhliadol ani v súčasnosti dôvod na obligatórne prerušenie súdneho konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP, kedy súd konanie preruší aj bez návrhu v zmysle § 162 ods. 2 CSP, nakoľko sa stotožnil

s právnym názorom súdu prvej inštancie v bode 18. napadnutého rozsudku, podľa ktorého konanie Protimonopolného úradu SR týkajúce sa posúdenia, či zo strany žalobcu došlo k porušeniu zákazu zneužitia dominantného postavenia na trhu nemá vplyv na predmet tohto sporu. Vo vzťahu k obsahu Tlačovej správy Úradu pre ochranu hospodárskej súťaže Českej republiky zo dňa 07.01.2020, na ktorú v doplnení odvolania poukazoval žalovaný, odvolací súd uvádza, že ide o rozhodnutie cudzieho štátu, ktoré je založené na právnom poriadku Českej republiky, a teda nie je v tomto konaní právne relevantné.

49. Súd prvej inštancie napadnutý rozsudok podrobne a presvedčivo odôvodnil. Odvolací súd je toho názoru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku spĺňa všetky kritériá, ktoré na odôvodnenie súdneho rozhodnutia kladie ust. § 220 ods. 2 CSP. Nie je preto opodstatnená námietka žalovaného, že súd napadnutý rozsudok nedostatočne odôvodnil.

50. Vo vzťahu k odvolacej argumentácii žalobcu odvolací súd tiež pripomína, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo sporovej strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 97/97).

51. Na záver považuje odvolací súd za potrebné doplniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom konaní, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16.11.2011, sp. zn. 6 Cdo 145/2011).

52. Z uvedeného vyplýva, že napadnutý IV. výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bolo žalobe vyhovieť, je vecne správny, a preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom IV. výroku potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP. Taktiež potvrdil V. výrok, ktorým súd žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Nakoľko bol žalobca v prvoinštančnom konaní úspešný v plnom rozsahu, súd prvej inštancie rozhodol o nároku na náhradu trov konania správne podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 CSP.

53. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté v súlade s § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

54. O výške náhrady trov konania rozhodne zmysle § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

55. Pokiaľ ide o návrh na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. c) CSP, odvolací súd tento návrh zamietol s poukazom na odôvodnenie súdu prvej inštancie, ktorý uviedol, že vo veci aplikoval výlučne ustanovenia vnútroštátneho zákona a nie ustanovenia smernice, výklad ustanovení smernice by v danom prípade nemal vplyv na rozhodovaciu činnosť v predmetnom spore.

56. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).